

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/279/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714212870
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3714212870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovkej v spore žalobkyne: S. H., bytom K. G., N. XXXX/XXX-X, zast. M. kanceláriou M. & V. X. firm, s.r.o., so sídlom v H., H. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: G. N. - G. Y., s miestom podnikania a bytom K., o zaplatenie 6.000 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. mája 2015, č. k. 5C/52/2015-101 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03. apríla 2017, č. k. 5C/52/2015-124, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.
- II. Dopĺňací rozsudok o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovanej voči žalobkyni **p o t v r d z u j e**.
- III. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100 %.
- IV. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 6.000 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.000 eur od 06.12.2014 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobkyne vo výške 2.702,03 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 6.000 eur s príslušenstvom z dôvodu uzatvorenia ústnej zmluvy o poskytnutí pôžičky žalovanej s tým, že túto vráti v určenej lehote. Napriek výzve na vrátenie pôžičky žalovaná túto nevrátila. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 657 Občianskeho zákonníka a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žalobkyňa poukázala na účet žalovanej čiastku, ktorá je predmetom sporu. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaná podnikala na základe živnostenského oprávnenia v oblasti predaja, pričom išlo o predajňu topánok. Podľa tvrdenia žalovanej mali v úmysle podnikat' spoločne so žalobkyňou, avšak s.r.o. neuzatvorili. Žalovaná získala živnostenské oprávnenie od 16.04.2013, pričom uzatvorila s l. zmluvu o vydaní a používaní debetných platobných kariet, a to dňa 19.04.2011, pričom držiteľkou jednej tejto debetnej karty bola aj žalobkyňa. Účastníčky konania mali uzatvorenú dohodu o vykonaní práce, následne dohodu o pracovnej činnosti, a to až do 31.12.2013. Z výsluchu účastníčok súd zistil, že žalobkyňa žalovanej pomáhala pri podnikaní, keďže je ekonómka. Potom ako zostala tehotná a na materskej dovolenke, zmenila sa jej finančná situácia a požiadala žalovanú o vrátenie pôžičky. Podľa tvrdenia žalovanej mala žalobkyňa prevziať ako protihodnotu tovar, čo však žalobkyňa poprela. Pokiaľ ide o čerpanie peňazí z účtu žalovanej, resp. poukázanej finančnej čiastky, stalo sa medzi účastníkmi konania nesporné, že išlo o čiastky, ktoré boli žalobkyni vyplácané na základe dohody o vykonaní práce. Súd z vykonaného dokazovania mal nesporne

preukázané, že žalobkyňa poukázala na účet žalovanej čiastku, ktorá je predmetom sporu. Žalovaná popierala, že by išlo o pôžičku, ale že išlo o príspevok do podnikania, pričom tiež poukazovala na to, že hodnotu vrátila žalobkyni po tom ako došlo k zrušeniu predajne. Súd s poukazom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že účastníčky konania nikdy spoločne nepodnikali, nemali založenú spoločnú s.r.o., podnikala iba žalovaná na základe živnostenského oprávnenia. V danom prípade podľa názoru súdu nemohlo dôjsť ani k uzatvoreniu zmluvy o tichom spoločenstve podľa § 673 Obchodného zákonníka, keďže táto zmluva si podľa odseku 2 vyžaduje písomnú formu, v ktorej forme však žiadna zmluva uzatvorená nebola. Preto súd ustálil, že išlo o pôžičku podľa Občianskeho zákonníka, teda žalovanej vznikla povinnosť predmetný dlh vrátiť. V priebehu konania žiadala žalovaná započítať hodnotu tovaru, ktorú si žalobkyňa prevzala, pričom žalobkyňa takéto prevzatie spochybnila. S poukazom na ust. § 580 Občianskeho zákonníka súd dospel k záveru, že suma, v ktorej hodnote mala žalobkyňa od žalovanej prevziať tovar, nie je pohľadávkou, ktorá by mohla byť predmetom započítania, ide o nespôsobilú pohľadávku na započítanie, ktorá navyše je medzi účastníkmi sporná, a preto žalovaný súd zaviazal vrátiť žalobkyni pôžičku v celom rozsahu. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v spore úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaná, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, alternatívne sa domáhala zmeny rozsudku a zamietnutia žaloby s tým, že žalobkyni bude uložená povinnosť zaplatiť jej titulom vzájomného návrhu suma 370,08 eur s 9,05 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 06.12.2014 do zaplatenia, ako aj nahradiť jej trovy konania. V odvolaní zdôraznila, že v spore bolo preukázané, že so žalobkyňou plánovali spoločne podnikáť, pričom žalobkyňa sa neformálne zúčastňovala na podnikaní, a to viacerými spôsobmi, predovšetkým poskytnutím sumy 6.000 eur, ktorá bola jej investíciou do podnikania. Okrem uvedeného ona udelila žalobkyni dňa 06.05.2013 prakticky generálne plnomocenstvo na zastupovanie a podpisovanie pri všetkých právnych úkonoch súvisiacich s prevádzkovaním jej živnosti G. N. B&M Y. a žalobkyňa bola tiež držiteľkou jednej z debetných platobných kariet vydaných k jej podnikateľskému účtu. Poukázala na to, že v spore bolo preukázané, že ona naozaj uzatvorila so žalobkyňou dve dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, pričom druhá dohoda bola uzatvorená do 31.12.2013 a bola ukončená ku dňu 04.10.2013. Už v odpore k platobnému rozkazu preukázala, že žalobkyni boli poskytnuté rôzne sumy, či už vkladom na jej účet alebo prevodom na jej účet, výberom z jej účtu debetnou kartou, ktorej držiteľkou bola žalobkyňa alebo transakciou vykonanou žalobkyňou uvedenou debetnou kartou. Ona považuje takto poskytnuté sumy za čiastočné vrátenie poskytnutej sumy žalobkyni. Hoci žalobkyňa v konaní tvrdila, že išlo o odmenu na základe citovaných dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, túto skutočnosť nijako nepreukázala. Ona v konaní uvádzala, že toto tvrdenie žalobkyne je nepravdivé, keďže odmeny na základe uvedených dohôd jej boli poskytnuté iným spôsobom. Medzi účastníkmi je nesporné, že podnikanie v obchode s obuvou bolo stratové, v dôsledku čoho došlo k uzatvoreniu maloobchodnej predajne v priestoroch Q. ku dňu 30.09.2014. Aby sa vložená investícia žalobkyni vrátila, súhlasila s tým, že dostane na úhradu svojej investície tovar zo skladu, ktorý zrejme plánovala speňažiť. Z dôvodov riadneho vedenia účtovníctva bol na tovar prevzatý žalobkyňou vystavená faktúra č. XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX na sumu 5.840,60 eur, ktorá je aj zahrnutá do účtovníctva. Listom 22.12.2014 ona započítala svoju pohľadávku voči žalobkyni titulom ceny za prevzatý tovar proti pohľadávke žalobkyne na vrátenie zvyšku neposkytnutej sumy vo výške 5.490,32 eur. Je toho názoru, že pohľadávky vo výške, v ktorej sa kryjú, teda vo výške 5.490,32 eur, zanikli započítaním. Po započítaní pohľadávok jej zostala voči žalobkyni pohľadávka vo výške 370,08 eur, ktorú si uplatnila voči žalobkyni vzájomným návrhom zo dňa 10.03.2015. V ďalšom konaní však súd žiadne dokazovanie o tomto vzájomnom návrhu nevykonával a tento ani nevyviedol na samostatné konanie. Namietala, že súd sa v rozsudku nevysporiadal so vzájomným návrhom, vôbec nevysvetlil akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, prečo nevykonával ňou navrhnuté dôkazy, preto považuje rozsudok za nepresvedčivý a nepreskúmateľný.

3. K podanému odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu žalobkyňa, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej aj náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na to, že žalovaná tvrdí, že suma vo výške 6.000 eur bola investíciou do spoločného podnikania (jej - žalobkyne), avšak sama žalovaná počas celého konania neuviedla, aké finančné prostriedky investovala ona sama do podnikania. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že jej udelila dňa 06.05.2013 generálne plnomocenstvo na zastupovanie a podpisovanie pri všetkých právnych úkonoch súvisiacich s prevádzkovaním jej živnosti a taktiež, že bola držiteľkou jednej

z debetných kariet vydaných k podnikateľskému účtu, je toho názoru, že vzhľadom na občasnú formálnu aj neformálnu výpomoc v jej predajni je bežné a praktické, že mala plnú moc na určité úkony, ktoré mohli byť realizované aj v čase osobnej neprítomnosti žalovanej. Má za to, že plnomocenstvu a držaniu debetnej karty nie je potrebné prisudzovať nejaký skrytý význam a považovať to za skutočnosť určujúcu a relevantnú v konaní. Žalovaná získala živnostenské oprávnenie 16.04.2013 a následne 19.04.2013 jej ona poskytla pôžičku vo výške 6.000 eur, pričom na základe dobrých priateľských vzťahov žalovanej pri jej podnikateľskej činnosti aj vypomáhala, napr. pri inventúrach a na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Ďalej poukázala na to, že žalovaná v odvolaní namietala, že súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia, resp. rozhodnutia o návrhu žalovanej na vykonanie dôkazu - výsluch svedka, predmetné dôkazy nevykonal. V zmysle O.s.p. je nepochybné, že súd nie je povinný vykonať každý navrhovaný dôkaz, keďže princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci umožňuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Taktiež poukázala na to, že žalovaná si listom zo dňa 22.12.2014 započítala svoju údajnú pohľadávku voči nej, a to titulom ceny za prevzatý tovar vo výške 5.840,60 eur, a to proti pohľadávke žalobkyne na vrátenie zvyšku ňou poskytnutej sumy vo výške 5.490,32 eur (6.000 eur po odpočítaní sumy 509,68 eur z titulu poskytnutia rôzneho peňažného plnenia na účet žalobkyne), pričom po takomto započítaní mala zostať žalovanej voči žalobkyňi pohľadávka vo výške 370,08 eur a túto pohľadávku si žalovaná uplatnila voči nej vzájomným návrhom zo dňa 10.03.2015. Súd prvej inštancie správne túto sumu nemohol započítať, keďže medzi podmienkami započítania je, že pohľadávky musia byť spôsobilé na započítanie a plnenie musí byť rovnakého druhu. Žalovaná vo svojich vyjadreniach uvádzala, že suma 6.000 eur bola akumulovaná v tovare, ktorý mal byť odovzdaný žalobkyňi. Z uvedeného je zrejmé, že tak konaním žalovanej došlo k započítaniu peňažnej pohľadávky voči nepeňažnej pohľadávke (vydanie huteľných vecí - tovaru), teda k započítaniu plnenia rôzneho druhu, čo v zmysle zákonných ustanovení nie je možné. Rovnako je tohto názoru, že pohľadávku, ktorá je spochybnená, resp. sporná, nie je možné jednostranne započítať. Pohľadávkami spôsobilými na započítanie sú pohľadávky, ktoré sú nesporné a ktorých oprávnenosť účastníci vzájomne voči sebe uznávajú. Na základe uvedeného je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, aby jednostranným započítacím prejavom vôle jednej strany došlo k započítaniu pohľadávok, ktoré sú rôzneho druhu, teda k započítaniu peňažnej pohľadávky voči nepeňažnej pohľadávke a k započítaniu pohľadávok, ktoré sú medzi veriteľom a dlžníkom sporné.

4. Súd prvej inštancie následne po vrátení veci odvolacím súdom, dňa 03.04.2014, č. k. 5C/52/2015-124 rozhodol o vzájomnej žalobe žalovanej voči žalobkyňi o zaplatenie sumy 370,08 eur dopĺňacím rozsudkom tak, že vzájomnú žalobu žalovanej voči žalobkyňi zamietol. V odôvodnení dopĺňacieho rozsudku súd prvej inštancie citoval ust. § 225 ods. 1 CSP a uviedol, že v priebehu konania žalovaná podala na súd vzájomnú žalobu, ktorou žiadala, aby súd zaviazal žalobkyňu zaplatiť jej sumu 370,08 eur s tým, že na pôžičku od žalobkyne zaplatila sumu 509,68 eur a zvyšok dlžnej sumy tak predstavoval 5.490,32 eur. Následne pri likvidácii predajne žalobkyňa prevzala tovar v celkovej sume 5.860,40 eur, čo potvrdila svojim podpisom, pričom túto sumu žalovaná započítala na zostatok dlhu. Vzhľadom na uvedené potom má žalovaná za to, že žalobkyňi nič nedlhuje, naopak žalobkyňa je jej dlžná sumu 370,08 eur. Súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal preukázať, že žalobkyňa poskytla žalovanej pôžičku vo výške 6.000 eur. Hoci žalovaná tvrdila vo vzájomnej žalobe, že žalobkyňa mala od nej prevziať tovar v žalovanej hodnote, táto skutočnosť, že nie je pohľadávkou, ktorú je možno započítať a navyše táto je medzi stranami sporu sporná, keďže žalobkyňa takéto prevzatie tovaru spochybnila, preto súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi celú žalovanú sumu s príslušenstvom. Z uvedeného potom mal súd za to, že žalobkyňa nedlhuje žalovanej žiadnu sumu, a teda vzájomná žaloba nie je dôvodná a bolo potrebné ju zamietnuť.

5. Proti dopĺňaciemu rozsudku podala odvolanie v zákonnej lehote žalovaná, žiadala dopĺňací rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a zaviazat' žalobkyňu zaplatiť jej sumu 350,28 eur s 9,05 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 06.12.2014 do zaplatenia, ako aj zaplatiť jej náhradu trov konania. Uviedla, že si nevšimla chyby, ktorej sa dopustil jej právny zástupca v predchádzajúcom odvolaní, keď uviedol nesprávny rozdiel zápočtu, a to 370,08 eur. Táto suma mala byť správne 350,28 eur. Uvedenú skutočnosť chcela vysvetliť aj súdu, avšak na jej vysvetľovanie nebol vyčlenený žiadny priestor. Poukázala na to, že žalobkyňa prevzala v Q. tovar v hodnote 5.840,60 eur oproti podpisu ako dôkazu o prevzatí daného tovaru, čoho boli prítomní aj svedkovia. Doposiaľ všetky navrhované dôkazy, tak písomné ako aj svedecké výpovede,

neboli súdom akceptované. Žalobkyňa taktiež prevzala sumu 509,68 eur, ktorá je vyčíslená v odpore voči platobnému rozkazu, ktorým faktom sa rovnako súd nezaoberal.

6. K odvolaniu žalovanej podala písomné vyjadrenie prostredníctvom právneho zástupcu aj žalobkyňa, ktorá navrhla odvolanie žalovanej odmietnuť. Uviedla, že v podanom odvolaní žalovaná uviedla určité skutkové okolnosti, ktoré nemajú vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pričom samotné odvolanie žalovanej neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 363 CSP. Odvolanie žalovanej neobsahuje odvolacie dôvody, a teda nie je zrejmé, z ktorého zákonného dôvodu sa odvolanie podáva. Neprávoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie možno napadnúť iba z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v zákone a tieto dôvody je potrebné výslovne uviesť zo zákona a následne náležite odôvodniť. V odvolaní žalovanej však tieto náležitosti absentujú, preto navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalovanej odmietol.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie o žalobe je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a doplniť rozsudok o vzájomnej žalobe je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie rozhodol a odvolanie žalovanej bolo podané voči rozsudku pred 1. júlom 2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávani a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok.

9. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedených ustanovení, ako aj zákonných princípov, na ktorý je Civilný sporový poriadok postavený, odvolací súd v danej veci posudzoval žalovanou uplatnené odvolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania odvolania, teda podľa vtedy platného procesného predpisu - Občianskeho súdneho poriadku.

10. V predmetnej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala od žalovanej zaplata sumy 6.000 eur s príslušenstvom titulom poskytnutej pôžičky v apríli 2013. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel, keď mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že k zmluve o pôžičke došlo, pretože poskytnutie peňazí je nesporné a v priebehu konania nebolo preukázané spoločné podnikanie účastníčok v žiadnej forme.

11. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

12. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzatvorenie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá aj ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán a označenia predmetu pôžičky tiež nevyhnutne záväzok dlžníka vrátiť veci rovnaké druhu (tu peniaze). Súd prvej inštancie však práve ohľadom záväzku vrátiť peniaze nemal dostatočný podklad pre konštatovanie jeho existencie. Tú dovodil svojim spôsobom vylučovacou metódou, spočívajúcou v závere, že o pôžičku sa jedná preto, lebo sa nejedná o žiadnu formu spoločného podnikania, resp. účasti na podnikaní. Takýto prístup však nie je správny. Pre priznanie práva na vrátenie dlhu z pôžičky musia byť jednoznačne preukázané všetky náležitosti zmluvy o pôžičke, teda aj dohoda o záväzku vrátiť poskytnuté plnenie. Na existenciu záväzku zo zmluvy o pôžičke spočívajúceho v povinnosti vrátiť poskytnuté plnenie nemožno v rozhodnutí súdu usudzovať z toho, že nebol zistený iný dôvod, pre ktorý došlo k poskytnutiu plnenia. Žalobca tvrdiaci, že je veriteľom z pôžičky a uplatňujúci nárok na jej vrátenie musí preukázať uzavretie takej zmluvy, ktorá obsahuje všetky náležitosti zmluvy o pôžičke, teda nevyhnutne musí preukázať aj záväzok dlžníka poskytnuté plnenie vrátiť. Pokiaľ toto nepreukáže, nie je dôvod vykonávať dokazovanie k obrane žalovaného a už vôbec nie dovodzovať z jej nepreukázania danosť záväzku z pôžičky. Prakticky neuzavretá množina súkromnoprávných vzťahov vylučuje, aby bola danosť konkrétneho z nich dovodená z neexistencie ostatných.

13. Ako v nejednom obdobnom prípade, aj tu je to primárne nedostatok písomnej formy, v dôsledku ktorého sa žalobkyňa ocitla v dôkaznej núdzi ohľadom preukázania záväzku žalovanej vrátiť poskytnuté plnenie. Keďže tento záväzok v konaní nepreukázala, nebolo možné žalobe vyhovieť a odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietol.

14. Obdobne nebolo možné z vykonaných dôkazov zistiť právny základ pre dôvodnosť vzájomnej žaloby, keď ani právo žalovanej na zaplatenie ceny tovaru zo strany žalobkyne nemožno v neurčitých a neprehľadných právnych vzťahoch účastníčok spoľahlivo zistiť. Vzhľadom na to odvolací súd zamietavý rozsudok o vzájomnej žalobe potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že každej zo strán priznal nárok na 100% náhrady trov konania o tej žalobe, v ktorej bola úspešná. T.j. žalovanej vo vzťahu k žalobe a žalobkyni vo vzťahu k vzájomnej žalobe. Táto forma rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania zodpovedá názoru NS ČR vyjadrenému v uznesení sp. zn. 23 Cdo 4609/2017, zo dňa 12. 2. 2018.

O výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).